

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Η ΤΡΕΛΛΗ

Φορέι μурτόπλεχο σφεράνι στα ξεπλεγά της τὰ μαλλιά. Διαβαίνει απέλω από τή στάνη δειλά κι' αγάλι η κοπελιά και τραγουδάει άφηρημένη στη συμφορά της τή βαρεία :

— Φέρτε τὰ στέφανα, φέρτε κεριά, γιατί' ό γαμπρός με περιμένει !... Τή στάνη βλέπει έρημωμένη τ' άρνιά σέ χέρι ξενικό, μά δέν θυμάται πειά ή καυμένη πώς τής σκοτώσαν τó βοσκό. Καί τραγουδάει και διαβαίνει με τή γλωή της τή θοριά :

— Φέρτε τὰ στέφανα, φέρτε κεριά, γιατί' ό γαμπρός με περιμένει !... Από παιδί τόν άγαπούσα, κι' ήταν ό γάμος Κυριακή, λευκοιτυμένη καρτερόσα να μαζεύονταν όλοι οι δικοί, νάρθουν οι φίλοι οι καλεσμένοι από τά όλογυρα χωριά.

— Φέρτε τὰ στέφανα, φέρτε κεριά, γιατί' ό γαμπρός με περιμένει !...

Θωρούν καπνούς, ακούν ντουφέκια, έρχετ' ή υφική πομπή ! 'Ακούν φωνές και τουμπελέκια, άνοίστε, άνοίστε για νά μπή ! Είν' οι παπάδες φορεμένοι κι' είνε πολλή ή άργοποριά.

— Φέρτε τὰ στέφανα, φέρτε κεριά, γιατί' ό γαμπρός με περιμένει !... 'Ανοίγ' ή θύρα και κυτάζουν... Βόθηα Χριστέ άπ' τόν ούρανό !... Δεξιά, ζερβιά οι κλέφτες σφάζουν όπου κι' άν εύρουν Χριστιανό ! Τούς Ρώσους φεύγουν ντροπιασμένοι και καίγουν τ' άστιαστα χωριά.

— Κρύψτε τὰ στέφανα και τὰ κεριά, γιατί' είμαστ' όλοι σκοτωμένοι !... 'Η στάνη γίνκε άνω—κάτω, άνω και κάτω τó χωριό. Τρέχει ό γαμπρός με τ' άρματα του, τρέχει όλο τó σμπεθεβριο για νά γλυτώσουν τήν κλεμμένη από τ' άνημερα θεριά.

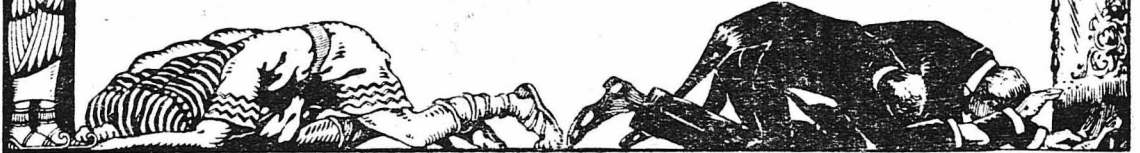
— Πούναι τὰ στέφανα και τὰ κεριά, και—πούν' ή νύφη ή παινεμένη !...

Τούς μέθυσεν ό στολιός της, τ' άραίο της σόμα και τó νεό. Σκοτώσαν τó γαμπρόν έμπρός της, σφάζαν τó γέρο της γονιο και τήν έούραν ζαλιόμενη μες στα βουνά τὰ μακρριά !

— Πούναι τὰ στέφανα και τὰ κεριά, πούν' ό γαμπρός πού περιμένει !... Τόν ειβε λείψανο μπροστά της, σάν τήν έπαίρναν με σπουδή. 'Εσάλευαν τά λογικά της, θορρεί πώς ζή και τραγουδεί :

— Παρακαλώ γουατισμένη πάρετέ μου όλα τὰ φλουριά και φέρτε στέφανα, φέρτε κεριά, γιατί' ό γαμπρός με περιμένει !... Από μία όβθη ζεπιτείεται, πέφτει στής λίμνης τά νερά, ή λίμνη άνοίγει και σκορπίεται και ζανακλείνει θλιθερά ! Κι' έξω άπ' τήν άδουσο δέν μένει, παρα μία άντηχησθί βαρεία :

— Φέρτε τὰ στέφανα, φέρτε κεριά, γιατί' ό γαμπρός με περιμένει !...
Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΖΟΥΝΚΑ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

'Ο άπόστολος ταγματάχης Ντιραντέν έθεωρείτο ό πιο ιδιότροπος άνθρώπος της Ρουάνης. Μι κανένα δέν τάχε καλιά, ούτε και μ' άγνη άκόμη τήν έτηρέτιά του, τή Λίζα, που τόν έτηρετούσε με άγγελική έπιμονή τριάντα πέντε όλοζήνα χρόνια.

Σήμερα πάλι, ό ταγματάχης ήτον τωμορή νευρωσιμένος κι' άμύλητος. Πηγαίνονερόταν φοροκλιμένος στην τραπέζαρία του και κάθε τόσο μουσιούριζε :

— 'Όταν σιλλογίζομαι, ότι άν δέν με είχε παρακούσει, θα ήβρινα σήμερα παπούς, μουχεται να σάσω !... Να οκίαιο !... Γιατί έτσι που είμα τώρα, θα ψοφήσω όλομνάχαρ, σάν σάβλος ! Ναι, σάν σάβ...

Δέν υπόθεσε όμως ν' άποτελειώσει τή φράση του. Μιά δυνατή συγρίνοι τον έπιασε. 'Η γοιά Λίζα, ή έτηρέτρια που τόν άκουγε, του ειπε με φωνή ασήτηρη, σχεδόν σκληρή :

— Διό σας είνε τó λάθος. Δέν έπρεπε νά φερθήτε και σέ κείνον, όπως φερατε σ' άλλους τους άλλους. Τώρα πια είνε άργά. Τό μόνο που σας μένει, είνε νά κάνετε έπιμονή.

'Ο ταγματάχης Ντιραντέν είχε περάσει μιιά ζωή φοροκλιμένος και άνομιάλη. Στα τριάντα του χρόνια, όταν φετασε στο βαθμό του λοχαγού, παντρεύτηκε μιιά καπέλλα, χωρίς καμμιά σκεδόν περιουσία, καλονατεδομαμένη όμως για από καλή οικογένεια, που τήν έκανε, μολονότι τή λάτρεινε, νά έπισφίρη πολύ.

'Υστερα από δύο χρόνια, ή κ. Ντιραντέν απέθανε, φεράνοντας στον κόσμο ένα άνομο. 'Ο άνδρας της λίγο έλειπε νά τρελλαθή από τόν πόνο του. 'Όλη τήν άπέαντη στοργή που άσπιδανόταν για τή μητέρα, τήν χάρισε τώρα στο λεπτό και άσθενικό όρφανο. Τό πλασματάκι αυτό ήταν στο έβης για τόν λοχαγό ή μόνι του έλπίδα, ή μόνι του χαρά, ό μοναδικός σκοπός τής ζωής του.

'Όταν έγινε ταγματάχης, μολονότι νέος σκετιώδης, ζήτησε ν' άποστατευθί και πήγε και κατοίκησε μαζί με τó παιδί του και τήν Λουίζα στη Ρουάνη, μιιά από τις πόλεις όπου είχε άνηρέσει

στά πρώτα χρόνια του στρατιωτικού του σταδίου, και που του θύμιζε τά νειάτα του.

Νοίχαισε ένα μικρό σπίτι κι' εκεί έζησε μελαγχολικός, αλλά σχετικώς ήσυχος, παρηγορημένος από τή χαρά που τούδινε τó παιδί του.

Είχε άφοσιωθεί όλοζήνος πια στην άνατροφή και τή μόρφωση του μικρού όλη του. 'Ονειρευόταν να κάνει τó γυλό του άξιωματικό, να τόν δη νά δοξάζετα στις μάχες, να γεμίη τήν έπαυση του με τ' όνομά του.

Μά τó παιδάκι, όσο μεγάλωνε, έξεδήλωνε άλλες κλίσεις. Στο γυμνάσιο της Ρουάνης, όπου φοιτούσε, φδειξε φανερή προτίμησι για τήν τέχνη και τή φιλολογία. Τά μαθηματικά, ή φυσική, ή χημεία, όλα εν γένει τά πρακτικά μαθήματα, τόν άβιγαν άδιάφορο. Σ' αυτά ήταν μετωιώτατος μαθητής, ένο, αντίθετος, στην ίχνογροαγία και στη μουσική, ήταν ό καλύτερος. Κανέννας δέν υποθέσει νά παωβήη μαζί του.

Μιά μέρα ό Ζίζ —έτσι τόν έλεγαν— άνοιξε τήν καρδιά του στον πατέρα του και τού φανερώσε, ότι ήθελε νά γίνη μουσιός.

— Τιποτε άλλο δέν μ' άρέσει στον κόσμο, έτόνισε, και τίποτε άλλο δέν μπορώ νά γίνω.

'Ο ταγματάχης, μόλις τ' άκουσε αυτό, έγινε έξω φρενός. 'Όλα τά φράσια του άνισα φεδωναν μουσιός. 'Ο γυός του μουσιός ;... Καλύτερα νά τόν έγανε !...

Δέν άργησε όμως νά γίνη κι' αυτό. Μιά μέρα, άπάντι στο θείο του, ό ταγματάχης έδωξε άπ' τó σπιτι του τόν Ζίζ.

'Ο Ζίζ, παιδί εδαισίδητο και φιλότιμο, περιόγνησε τόσο πολύ, ώστε τήν ίδια αόλιος ήμέρα, μ' όλος τις παρακλήσεις της γοιάς Λίζας, έφυγε από τή Ρουάνη και πήγε στο Παρίσι.

Φτάνοντας εκεί, έγραψε στον πατέρα του. 'Αλλά τó γράμμα του ήμινε δίχως άπάντησι. 'Εγραψε και δεύτερη και τρίτη φορά, αλλά και πάλι ό πατέρας του δέν τού άπάντησε... 'Ετσι πια ό άπόστολος ταγματάχης δέν ζανατίησε γράμμα από τó γυλό του.

Σιγά—σιγά τά χρόνια περάσανε. Κι' όταν, ό

'Ο ταγματάχης είχε γυρίσει άπ' τó κνήνη και καθόταν κοντά στη φωτιά...